

Στη Γειτονιά που δε γίνεται Τίποτε

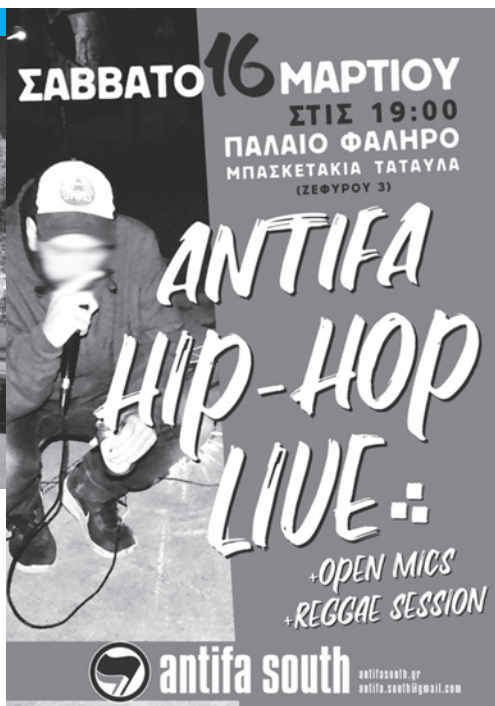
ANTIFA LIVE ΣΤΟ ΠΑΛΑΙΟ ΦΑΛΗΡΟ

ΠΟΛΕΟΔΟΜΙΚΗ, ΤΑΞΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

Το έχουν πει πολλοί πριν από μας, αλλά σε κάθε περίπτωση το έχουμε διαπιστώσει και με τα δικά μας μάτια. Το Παλαιό Φάληρο είναι το ησυχαστήριο της μεσαίας τάξης των νοτίων προαστίων της Αθήνας. Μεγάλες, νεόκτιστες πολυκατοικίες με ευρύχωρες πυλωτές και απλωτές βεράντες διαδέχονται η μία την άλλη. Στους μικρότερους δρόμους, κομψές μονοκατοικίες με αυλές και κήπους ολοκληρώνουν το τοπίο. Το όλο πράγμα είναι φτιαγμένο με αυστηρούς όρους. Οι οικιστικές ζώνες είναι σχεδόν πλήρως διαχωρισμένες από την εμπορική και κοινωνική ζωή. Ολόκληρα οικοδομικά τετράγωνα εκτείνονται σε βάθος, δίχως να παρεμβάλλονται περίπτερα, ψιλικατζιδικά, σουβλατζιδικά, μικρομάγαζα ή άλλες ενδείξεις εμπορικής ζωής. Κι εκεί που πρέπει, λες και κάποιο αόρατο χέρι έβαλε τα όρια, όλα τα μαγαζιά είναι απλωμένα στη σειρά: ρουχάδικα, καφέ, παγωτατζιδικά, τυροπιτάδικα. Στο νότιο άκρο της γειτονιάς ξεπροβάλλει η παραλιακή λεωφόρος, ο Φλοίσβος και το θαλάσσιο μέτωπο της πόλης. Ένα μεγάλο πλακόστρωτο με φοίνικες παρεμβάλλεται ανάμεσα στο τελευταίο κομμάτι ασφάλτου και τη θάλασσα.

Η ταξική σύνθεση του Παλαιού Φαλήρου είναι αυτή που θα περίμενε κανείς κοιτώντας τον πολεοδομικό της ιστό: πολύ μεσαία τάξη και πινελιές ανώτερων στρωμάτων. Πολλοί δικηγόροι, γιατροί, μηχανικοί, στρατιωτικοί. Αρκετά ακριβά αυτοκίνητα. Ζευγάρια συνταξιούχων με διόλου ευκαταφρόνητο κομπόδεμα. Από πολλές απόψεις η γειτονιά μοιάζει να έχει αλωθεί από τη μεσαία τάξη και τον πολιτισμό της. Καθόλου περίεργο που η τοπική πολιτική ζωή αναδεικνύει διαχρονικά συντηρητικούς δεξιούς εκφραστές, που εσχάτως απέκτησαν και ακροδεξιά

υποστήριξη. Κοινώς, παλιά καλή Νέα Δημοκρατία, με ολίγη από Χρυσή Αυγή.

Με μια πρώτη ματιά, από το πορτραίτο απουσιάζουν τα κομμάτια της εργατικής νεολαίας που τόσο εμφανή είναι σε άλλες γειτονιές. Μια συντροφισσα, κατά καιρούς, το διατύπωνε μεταξύ σοβαρού και αστείου: «Ρε είναι λες και στο Φάληρο ζούνε μόνο οι γονείς μας...»

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΣΑ ΜΕΡΙΑ

Αναμεταξύ μας είχαμε συμφωνήσει ότι στο Παλαιό Φάληρο χρωστάγαμε μια απ' τις δημόσιες εμφανίσεις μας. Απ' τη μια, οι συχνές βόλτες μας στην περιοχή, μας είχαν δώσει και μας την εικόνα του Φαλήρου ως προπύργιου της μεσαίας τάξης, αλλά απ' την άλλη θέλαμε να δοκιμαστούμε. Με τον καιρό διαπιστώναμε το εξής παράδοξο: αρκετά απ' τα μέλη της συνέλευσής μας ήταν από εκεί, είχαν πάει σχολείο εκεί, είχαν φίλους εκεί, αλλά παρ' όλα αυτά κανείς δεν τολμούσε να προτείνει να δοκιμαστούμε πολιτικά και εκεί. Οπωσδήποτε, αυτή η διστακτικότητα είχε τους λόγους της να εμφανίζεται ως τέτοια. Μετά από δεκαετίες κοινωνικής ησυχίας και επικράτησης των προτύπων ζωής της μεσαίας τάξης, κανείς δε μπορούσε να είναι σίγουρος για το τι θα γίνει εάν... Αλλά εξίσου οπωσδήποτε, όλο και πιο συχνά βρισκόμασταν μπροστά σε σημάδια που έδειχναν ότι ακόμα και στις πιο ήσυχες γειτονιές,

υπάρχουν φορείς κοινωνικής δυσaréσκειας.

Δηλαδή, είχαμε ήδη κάνει έναν πρώτο κύκλο οργανωμένων μοιρασμάτων στα λύκεια του Παλαιού Φαλήρου και το αποτέλεσμα ήταν αρκετά ενθαρρυντικό. Ήταν αρκετοί κι αρκετές αυτοί κι αυτές που μας είχαν ενθαρρύνει να επισκεπτόμαστε τα σχολεία και τις πλατείες του πιο τακτικά, κι ήταν επίσης αρκετοί κι αρκετές εκείνοι κι εκείνες που μας προσέγγισαν μέσω μέλ. Κατά τα άλλα, και οι τοίχοι της γειτονιάς μας είχαν προσφέρει ένα επιπλέον κίνητρο να κρυφοαισιοδοξούμε. Είχαμε σβήσει κάθε φασιστικό σύνθημα, είχαμε γράψει αρκετά δικά μας και σε γενικές γραμμές διατηρούσαμε την ισορροπία των τοίχων σταθερά προς τη δική μας μεριά. Κι εν τω μεταξύ, από καιρό σε καιρό φύτευαν στους φαληριώτικους τοίχους συνθήματα κι antifa υπογραφές που δεν ήταν βγαλμένες απ' τα χεράκια μας. Εν ολίγοις, ήταν όλα έτοιμα για δοκιμή.

ANTIFA LIVE ΣΤΑ ΤΑΤΑΥΛΑ

Η απόφασή μας ήταν να βρούμε ένα πάρκο ή μπασκετάκι μέσα στη γειτονιά, να το καταλάβουμε για κάποιες ώρες και να διοργανώσουμε ένα τοπικό λάιβ. Το σημείο δεν αποδείχτηκε δύσκολο να βρεθεί. Μια ημιπαρτημένη δημοτική αθλητική εγκατάσταση, λίγο μπασκετάκι, λίγο κερκίδες, λίγο αλάνα. Γύρω γύρω, το γνωστό συρματοπλέγμα με τις τρύπες. Πίσω και στο βάθος η παραλιακή λεωφόρος. Και απέναντι και μακριά, οι πολυκατοικίες των μεσοαστών.

Είχαμε ήδη, από προηγούμενα λάιβ μας, έρθει σε επαφή με ντόπιους χιπχοπάδες πιτσιρικάδες, οπότε η ιδέα για τη διοργάνωση ενός λάιβ στο Φάληρο ήταν ομόφωνη και κατά βάση φυσιολογική. Υπολο-

γίζαμε ότι η παρουσία λόκαλ στοιχείου στα μικρόφωνα θα πυροδοτούσε την προσδοκώμενη κινητικότητα στους ντόπιους νεολαϊστικούς κύκλους και πως αυτή η κινητικότητα, η διάθεση δηλαδή της κάθε επιμέρους παρέας να υποστηρίξει τους φίλους και συμμαθητές της, θα παρείχε στην εκδήλωσή μας την απαιτούμενη κοινωνική υποστήριξη. Καθώς τριβόμαστε καιρό με την οργάνωση στις γειτονιές, έχουμε καταλάβει ότι αυτό το τελευταίο σημείο είναι εκ των ων ουκ άνευ για να κριθεί μια εκδήλωση ως πετυχημένη. Η επιτυχία μιας τοπικής εκδήλωσης δεν κρίνεται από το πλήθος των ανθρώπων που την παρακολούθησαν (γιατί πολύ απλά μπορεί αυτοί οι άνθρωποι να είναι μεταφερό-

μενοι, οι οποίοι την επόμενη ημέρα θα έχουν επιστρέψει ο καθένας στη βάση του), αλλά από το βαθμό υποστήριξης που συνάντησε από τη ντόπια χλωρίδα και πανίδα.

Οπότε η σύνθεση του λάιβ ήταν αυτή που έπρεπε. Οι τρεις απ' τους τέσσερις μουσικούς ήταν φαληριώτες, ο καθένας με τη δική του παρέα. Από μεριάς μας κοιτάξαμε να ενισχύσουμε και να τονίσουμε αυτόν τον τοπικό χαρακτήρα του λάιβ. Στο κέντρο του σχεδιασμού μας είχε μπει η διοργάνωση του λάιβ στα μέσα του Μάρτη. Τρεις ομόκεντροι κύκλοι διατάσσονταν γύρω απ' αυτή τη διοργάνωση. Κάθε ομόκεντρος κύκλος αντιπροσώπευε ένα διαφορετικής τάξης πολιτικοκοινωνικό περιβάλλον, το οποίο σκοπεύαμε να κινητοποιήσουμε προκειμένου να διοργανώσουμε επιτυχώς το λάιβ μας. Κάθε ομόκεντρος κύκλος απαιτούσε διαφορετική προσέγγιση.

Ο πρώτος κύκλος αποτελούνταν από τους πολύ κοντινούς συντρόφους και συντρόφισσές μας, με τους οποίους μοιραζόμαστε τις ίδιες οργανωτικές και πολιτικές επιλογές. Μιλάμε για τους ανθρώπους που είναι οργανωμένοι σε αυτόνομες antifa ομάδες και συνελεύσεις, η στήριξη των οποίων μας ήταν απαραίτητη για να τα καταφέρουμε. Ο δεύτερος κύκλος περιείχε τους ανθρώπους που θα υποστήριζαν το λάιβ μας μουσικά. Τα παιδιά από τη γειτονιά που δέχτηκαν με προθυμία να παίξουν τα βινυλίά τους και να χώσουν τις ρίμες τους στο λάιβ μας είχαν το ρόλο συνδετικού κρίκου. Εμείς γνωρίζαμε και εμπιστευόμασταν αυτούς κι εκείνοι με τη σειρά τους είχαν επαφή με μικρότερες ή μεγαλύτερες παρέες της γειτονιάς. Απ' αυτήν την άποψη, την άποψη δηλαδή της αμοιβαίας εμπιστοσύνης, η έγκαιρη ενημέρωσή τους και η επεξήγηση του πολιτικού σκεπτικού πίσω από αυτό που εμφανιζόταν απλώς σαν ένα μουσικό event αποδείχτηκε καθοριστική. Ο τρίτος κύκλος στην ουσία αντιπροσώπευε τον απροσδιόριστο αριθμό ατόμων που δε συνδέονταν ούτε με μας, ούτε με τα παιδιά που θα έπαιζαν τη μουσική, αλλά που παρ' όλα αυτά ελπίζαμε να έρθουν στο λάιβ μας. Επειδή δε θέλαμε να αφήσουμε στην τύχη αυτήν την τελευταία προοπτική, σκεφτήκαμε και κάναμε το εξής: μια ημέρα πριν το λάιβ, δηλαδή την Παρασκευή 15 Μάρτη, μοιράσαμε σε όλα τα λύκεια του Παλαιού Φαλήρου και σε δυο γειτονικά από την Καλλιθέα και τη Νέα Σμύρνη, ένα φλαϊεράκι που διαφήμιζε το λάιβ μας. Μ' αυτόν τον τρόπο, το λάιβ της επόμενης ημέρας, έγινε γνωστό σε περίπου 1000 μαθητές και μαθήτριες, κάθε ένας εκ των οποίων έχει το δικό του περίγυρο κοκ. Φυσικά το μικρό χρονικό διάστημα που μεσολαβούσε ανάμεσα στην ανακοίνωση του λάιβ και στη διεξαγωγή του είχε κι ένα χαρακτήρα ασφαλείας. Ακόμη

ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΜΟΥ ΦΟΡΑ, ΜΗΝ ΚΡΑΞΕΤΕ ΠΛΙΖ

Ότι έχουμε αλλεργία στους σταρς, πραγματικούς ή κατά φαντασίαν, που μονοπωλούν τις συναυλιακές εκδηλώσεις του αντιεξουσιαστικού χώρου το δηλώνουμε απερίφραστα και με κάθε ευκαιρία. Αλλά, άλλο τόσο κοιτάμε να δουλεύουμε στα χαμηλά, να μιλάμε και να βρισκόμαστε με τα παιδιά που φτιάχνουν τις νέες μουσικές της μητρόπολης, δίχως η λύξα για δόξα να τους έχει κάψει τον εγκέφαλο. Και τολμάμε να πούμε ότι όσο πιο πολύ επιμένουμε σ' αυτή μας την απόφαση, τόσο περισσότερο νιώθουμε ότι δικαιωνόμαστε. Αμέτρητα αδέρφια, τις πιο πολλές φορές άγνωστα σε μας, έχουν πάρει το μικρόφωνο κι έχουν τραγουδήσει για τη ζωή τους και τη ζωή μας, πολύ συγκινητικά, πολύ ανθρώπινα, πολύ ταπεινά, από κάθε άποψη που έχει σημασία.

Μια κοπελιά, μαθήτρια από το Μαρούσι (που μ' έναν παράξενο τρόπο βρέθηκε στο λάιβ μας) έπιασε το μικρόφωνο κι έχωσε για πέντε λεπτά τα δικά της ραπ. Ήταν η πρώτη φορά που έβγαине δημόσια και πριν απ' οτιδήποτε άλλο ζήτησε να φανούμε επιεικείς: «Είναι η πρώτη μου φορά, μην κράξετε πλιζ», είπε.

Ανάμεσα σε άλλα, τα λάιβ που οργανώνουμε προσπαθούν να κάνουν κι αυτό: να ανοίγουν χώρο για μας και για όσους κι όσες βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με μας.

ΧΕΡΙ ΜΕ ΧΕΡΙ, ΣΤΟΜΑ ΜΕ ΣΤΟΜΑ

Κανείς ποτέ δε μπορεί να προβλέψει πού πάει και τι γίνεται όλο αυτό το χαρτί που μοιράζουμε κατά χιλιάδες αντίτυπα σε ρυθμούς διμήνου. Κατά καιρούς φτάνουν στα αυτιά μας ιστορίες που μας δίνουν κουράγιο να συνεχίζουμε. Μια ημέρα πριν τη διεξαγωγή του λάιβ στο Φάληρο, φροντίσαμε κι ήρθαμε σε άμεση, αυτοπρόσωπη επαφή με περίπου μια χιλιάδα ανθρώπων, ηλικίας από 15 μέχρι 17. Δεν ήταν καθόλου λίγες οι περιπτώσεις που επιβεβαίωναν ότι τις γνώμες μας δεν είναι μόνον δικές μας, εν ολίγοις αφορούν όλο και μεγαλύτερα κομμάτια των καινούριων υποκειμένων που παράγει αυτή εδώ η κοινωνία. Μια τέτοια σεμνή, φιλική απόδειξη υπήρξε και το μέηλ που λάβαμε από μια μαθήτρια της περιοχής. Δεν ήταν η μόνη, αλλά σε κάθε περίπτωση, είναι αρκετά ενδεικτική της υποδοχής με την οποία ήρθαμε αντιμέτωποι.

«Γεια σας παιδιά, θα ενδιαφερόμουν πολύ να έρθω στο λάιβ, σήμερα θα μπορούσα για μια συνάντηση απλά σχετικά νωρίς. Ειδοποιήστε με».

κι αν υποθέσουμε ότι το λάιβ μας θα έφτανε σε αυτιά που δε θέλαμε να φτάσει, ο χρόνος που απέμεινε σε όποιον τυχόν σκεφτόταν να στραφεί με οποιονδήποτε τρόπο εναντίον μας παρέμενε απελπιστικά λίγος.

Για να το πούμε διαφορετικά: η δημοσιοποίηση του λάιβ άνοιγε κλιμακωτά και σε δόσεις, αναλόγως

του πόσο κοντά βρισκόταν κανείς στους διοργανωτές του. Όσο πιο πολύ πλησίαζε η ημερομηνία διεξαγωγής του, τόσο πιο πολύς κόσμος ήταν ενήμερος. Είχαμε σχεδιάσει τη διεξαγωγή μιας ανοιχτής ημιδημόσιας εκδήλωσης. Είχαμε προσκαλέσει αρκετές εκατοντάδες ανθρώπους, κάνοντας ό,τι περνούσε απ' το χέρι μας προκειμένου το όλο πράγμα να μη μαθευτεί στη δημοτική αρχή, στους μπάτσους και στους φασίστες, τουλάχιστον όχι σε χρόνο που να επιτρέπει μια κινητοποίησή τους.

πής. Παραέξω ζευγάρια ΔΙΑΣ που στάθμευαν «κατόπιν εντολών». Στη μέση εμείς: ένας πάγκος με βιβλία για την ιστορία του εργατικού κινήματος κι αυτοκόλλητα Local Parks United· ένα βαρέλι με παγωμένες μπίρες και γύρω γύρω κρεμασμένα πανό με τα συνθήματά μας: αυτοσχέδια χειροποίητα ηχεία και φτηνοί μείκτες· αγόρια με μαύρα αδιάβροχα μπουφάν και κορίτσια με κάτασπρα αθλητικά μπουτάκια· μαυροκόκκινες σημαίες και κράνη στα χέρια· παιδιά όλων των ηλικιών σ' ένα μεγάλο ημικύκλιο περιμένοντας τη σειρά τους να ραπάρουν («σαν post modern προσευχή δεν είναι!»).

Καθώς τα τελευταία φώτα έκλειναν κι ο καθένας είχε πια πάρει τον δρόμο του, διάφοροι είχαμε την αίσθηση ότι μόλις είχαμε κάνει κάτι σημαντικό: «στη

ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΑΡΤΟΠΟΙΟΣ...

Ένας μικρός φίλος, παρών στο λάιβ ήδη πριν από την επίσημη ώρα έναρξης, έκατσε μαζί μας στο παγκάκι περιμένοντας να ξεκινήσει το λάιβ. Μας είπε διάφορα για τη ζωή του, που μας φάνηκαν πολύ ενδεικτικά για την τεχνική σύνθεση της εργατικής τάξης των ημερών μας. Τα μεταφέρουμε από μνήμης:

«Εγώ Φαληριώτης είμαι, φίλος του Ελαφροχέρη... Όχι, όχι δεν πάω σχολείο. Δουλεύω τώρα... Αρτοποιός είμαι, δηλαδή βοηθός ακόμα, ξέρεις... Είναι δύσκολο να είσαι αρτοποιός. Ρε φίλε, αυτό με το ξύπνημα δε μπορώ να το συνηθίσω με τίποτα. Υπήρχαν φορές, τότε που δούλευα στη Νέα Ιωνία, που απλώς πήγαινα για δουλειά και μετά κοιμόμουν. Περνούσαν βδομάδες ολόκληρες και δεν τις καταλάβαινα. Δούλευα κι ακόμη δουλεύω και τα Σάββατα. Μια Κυριακή μένει, αλλά τι να πρωτοκάνεις σε μια Κυριακή; Απλώς ξεκουράζομαι. Τώρα, δουλεύω εδώ στη γειτονιά κι είναι λίγο καλύτερα. Εσείς είστε απ' αυτήν την οργάνωση; Καλή φάση... Θα χώσει ο φίλος μου, έχει επτά κομμάτια. Εγώ δεν έχω ακόμα δικά μου κομμάτια. Δεκαέξι μάρκες έχω και θα τις πω. Είναι η πρώτη μου φορά να ξέρεις. Γουστάρω αυτό που κάνετε».

ΝΑΙ, ANTIFA LIVE ΣΤΑ ΤΑΤΑΥΛΑ

Το λάιβ που διοργανώσαμε στο γηπεδάκι μπάσκετ στο Παλιό Φάληρο (στα Ταταύλα) εξελίχθηκε βάσει σχεδίου. Η γενική αίσθηση που μας άφησε ήταν αυτή που αποκομίζει κανείς όταν βλέπει την εργασία του να ανταμείβεται. Σχεδόν 200 νεαροί και νεαρές φίλοι και φίλες συμμετείχαν σε διάφορους βαθμούς και πόστα στη συναυλία που έλαβε χώρα στις 16 του Μάρτη. Από άποψη αριθμού, η προσέλευση υπήρξε όντως εντυπωσιακή. Αλλά δεν ήταν μόνον αυτό. Η σύνθεση των ανθρώπων που πλαισίωσαν το λάιβ υπήρξε εξίσου σημαντική: όλοι εκείνοι κι εκείνες την παρουσία των οποίων υποπευδύμασαν γενικώς, αλλά δεν την είχαμε διαπιστώσει ποτέ ειδικώς, ήταν εκεί. Το νεαρό κομμάτι της τάξης, με το δικό του πολιτισμό, τη δική του γνώμη για τη ζωή και τον κόσμο, τη δική του άποψη για τη μουσική και το ντύσιμο ήταν εκεί. Ένας περίεργος συνδυασμός φύλων και φυλών, από το Φάληρο και τις γειτονικές περιοχές έκανε την εμφάνισή του, διαλύοντας κάθε δική μας ψευτοαμφιβολία, σκορπίζοντας παράλληλα τρόμο στους θιασώτες της ησυχίας, της τάξης και της ασφάλειας που εν αφθονία βρίσκονται συγκεντρωμένοι στις κυριλέ γειτονίες των νοτίων προαστίων.

Urban ήχοι από τις μηχανές αυτοκινήτων που καβαλάνε τη Συγγρού και την Ποσειδώνος. Πιο δίπλα κυρίες με γούνες και άντρες με κουστούμια που μαζεύονταν σε ένα κλειστό κλαμπ μπριτζ για πλούσιους. Απέναντί μας ένα πράγμα σαν ουρανοξύστης που στέγαζε τα γραφεία της Ολυμπιακής Επιτρο-

ΝΟΜΙΖΑ ΟΤΙ ΕΔΩ ΔΕΝ ΠΑΙΖΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΟΤΕ

Ένας καινούριος μας φίλος, μεγαλωμένος δυο τετράγωνα μακριά απ' το μπασκετάκι που διοργανώσαμε το λάιβ, μας έπιασε την κουβέντα στο όρθιο. Με τον τρόπο του συμφώνησε κι αυτός ότι η ελληνική κοινωνία είναι μια κοινωνία που έχει υποστεί βαθιές αλλαγές. Παραθέτουμε από μνήμης ένα μικρό, αλλά σημαντικό, κομμάτι της συζήτησής μας:

«Ρε φίλε, είμαι τριανταφεύγα και ζω όλη μου τη ζωή εδώ. Εδώ μεγάλωσα, εδώ πήγα σχολείο. Δεν έχει γίνει ποτέ κάτι στο Φάληρο κι είναι κρίμα. Και για να σου πω και την αλήθεια, νόμιζα ότι εδώ δεν παίζει να γίνει τίποτα ποτέ. Δεν ξέρω, έχει αρκετό δικό μας κόσμο, αλλά η όλη φάση είναι πώς να το πω... Νεκρή ρε παιδί μου! Και κοίτα πόσο ωραία είναι σήμερα. Μπορεί να γίνει καλή φάση εδώ να ξέρεις...».

γειτονιά που δε γίνεται τίποτα» είχαμε πάει κι είχαμε κάνει κάτι. Κι αυτό το κάτι δεν έβρισκε μόνον εμάς σύμφωνους, αλλά υποστηρίχτηκε από ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων τους περισσότερους εκ των οποίων τους βλέπαμε για πρώτη φορά στη ζωή μας.

ΚΑΠΟΙΑ ΛΙΓΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Θα θέλαμε τώρα να εξηγήσουμε τα συμπεράσματα που βγάλαμε.

Αρχικά το προφανές: κάθε γειτονιά είναι πεδίο ταξικής και κοινωνικής πόλωσης. Πολλές φορές μπορεί οι αντιθέσεις να παραμένουν εκ πρώτης όψεως αόρατες, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Οι γειτονιές (αλλά και οι δουλειές, όπως και κάθε κοινωνικό πεδίο) όπου «δε γίνεται τίποτα» είναι κοινωνικοί τόποι που οι εντάσεις έχουν καταπιεστεί και συσσωρεύονται υπογείως. Το λούστρο, το εξωτερικό επίχρισμα και η κοινωνική ηρεμία είναι τρανές αποδείξεις ότι στο background κυοφορούνται αρνήσεις.

Όπως επίσης ισχύει και το εξής: το γεγονός ότι οι πρώτες αμφιβολίες, για το κατά πόσον μας παίρνει να εμφανιστούμε δημόσια σε μια γειτονιά σα το Φάληρο προέρχονταν από μας τους ίδιους, είναι αποτέλεσμα μακρόχρονης εσωτερικής αίσθησης ματαιότητας. Η διαπίστωση ότι στο Φάληρο «δε γίνεται τίποτα» ισχύει όσο διατυπώνεται ως ατομικό συμπέρασμα, ως ατομικά βιωμένη εμπειρία μέσα στον χρόνο. Σε πρώτη φάση αυτή η διαπίστωση είναι σωστή. Σ' ένα περιβάλλον που η

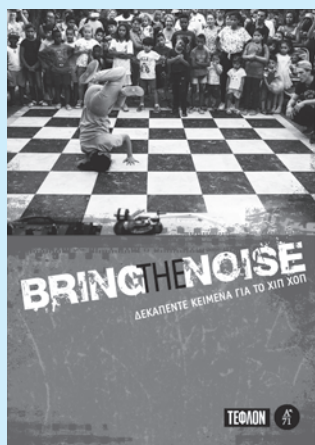
μεσαία τάξη έχει κυριαρχήσει ως συμφέροντα και ως πολιτισμός, ως άρρητοι κανόνες και ως πλέγμα εξουσίας είναι πολύ λογικό τα πρώτα συναισθήματα οποιουδήποτε αρνείται τις ισορροπίες που έχουν διαμορφωθεί να είναι αυτά της παραίτησης και της φυγομαχίας. Κάθε σκέψη για αλλαγή των συσχετισμών είναι αναγκασμένη να αναμετράται με το δέος και την αίσθηση του ανίσχυρου μπροστά στην έκθεση στο δημόσιο πεδίο. Αυτή η αίσθηση με τη σειρά της έχει επιβληθεί με φυσικό τρόπο ύστερα από δεκαετίες κατίσχυσης της μεσαίας τάξης. Πρόκειται ακριβώς για το πεδίο στο οποίο πρέπει να δώσουμε τη μάχη.

Χρειάζεται να εμπεδώσουμε πως τα ατομικά συμπεράσματα προέρχονται από ατομικές εμπειρίες και πως η συλλογική επανεπεξεργασία αυτών των ατομικών εμπειριών είναι ένα τελείως διαφορετικό πράγμα. Όσοι κι όσες συμμετέχουμε στις αυτόνο-

μες anti-fa ομάδες έχουμε βρεθεί αρκετές φορές αντιμέτωποι με αυτό το «δε γίνεται τίποτα». Το μισό αυτής της διαπίστωσης είναι πραγματικό/υλικό και το άλλο μισό ιδεολογικό. Μέχρι κάποιος να κάνει κάτι, όντως δεν μπορεί να γίνει τίποτα. Απ' τη στιγμή που η δυσaréσκεια μετατραπεί σε συλλογική γνώμη και εμπιστοσύνη, απ' τη στιγμή που η διεκδίκηση χώρων και χρόνων συμβεί οργανωμένα, μαζικά και με σχέδιο, συμπαρασύρει ένα κάρο διαφορετικά υποκείμενα που μέχρι τότε ήταν σα να μην υπήρχαν.

Φυσικά, δεν υπάρχει αλλαγή που πέφτει απ' τον ουρανό. Αυτό που για κάποιον μη οργανωμένο φαντάζει απλώς και μόνον σαν μια τετράωρη συναυλία, για τους οργανωμένους συντρόφους και συντρόφισσες μπορεί να συνεπάγεται δεκάδες εργατωρές συλλογικής εργασίας, πίεση, άγχος κι έκθεση σε κινδύνους.

Το τελευταίο: Μοιραζόμαστε αυτές τις σκέψεις γραπτώς, όχι για ν' απευθυνθούμε σε ανθρώπους που «τα έχουν ληγμένα», αλλά για να μιλήσουμε σε εκείνους κι εκείνες που βρίσκονται στην ίδια ή σε παρόμοια θέση με μας. Κάποιους απ' αυτούς τους γνωρίζουμε λίγο και κάποιους άλλους καθόλου. Σε κάθε περίπτωση αυτοί οι άνθρωποι υπάρχουν, όπως ακριβώς υπάρχουμε και мыς. Εργαζόμαστε στα χαμηλά, προσπαθώντας να μετρηθούμε με τον κόσμο μας αποκλειστικά και μόνο με τις δικές μας δυνάμεις. Συχνά σπάμε τα μούτρα μας. Καμιά φορά τα καταφέρνουμε κιόλας.

BRING THE NOISE ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΚΕΙΜΕΝΑ ΓΙΑ ΤΟ ΧΙΠ ΧΟΠ

Είναι φορές που βάζουμε το συλλογικό μας εαυτό κάτω απ' το μικροσκόπιο και αυτοαναλύομαστε. Δεν το κάνουμε από έπαρση. Μιλάμε δημόσια για τις οργανωτικές πρακτικές μας και τις δρομίσσεις απολήξεις τους, γιατί καταλαβαίνουμε ότι αυτή η ιστορία αφορά κι άλλους κι άλλες έξω από μας. Μας αρέσει να αυτοκρινιόμαστε, μας αρέσει να μετριομάστε ιστορικά, μας αρέσει να ψάχνουμε τους εαυτούς και τις εαυτές μας σε προηγούμενα παραδείγματα εργατικής αυτοέκ-

φρασης. Δε ντρεπόμαστε να ομολογήσουμε ότι ορισμένες φορές νιώθουμε ότι εισάγουμε καινοτομίες. Κι ούτε ντρεπόμαστε να παραδεχτούμε ότι κατά καιρούς έχουμε υπάρξει νωθροί στα λόγια και στα έργα. Αλλά πιο πολύ χαιρόμαστε να μαθαίνουμε ότι κι άλλοι πριν από μας ψάχνονταν με τρόπους που μας φαίνονται οικείοι.

Πριν λίγο καιρό, οι εκδόσεις του Αρχείου 71 και το περιοδικό Τεφλόν κυκλοφόρησαν μια έκδοση για την ιστορία και την εμπειρία του χιπ χοπ. Η αναφορά στα πάρτι με τα μπρέικ που ξεκίνησαν να δονούν το Μπρονξ μέσα

στη δεκαετία του 1970 μας φάνηκε ότι ταιριάζει τρομακτικά με την περίπτωσή μας! Την παραθέτουμε ως έχει:

Ο Grandmaster Caz, ντιτζέι και εμσί της πρώτης γενιάς, περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο στήνονταν τα πρώτα μπλοκ πάρτι και τζαμαρίσματα. Αναφέρει ότι η ιδέα προήλθε από τα ανοιχτά πάρτι πάνω σε φορτηγά που έκαναν εκείνη την εποχή διάφοροι ραδιοφωνικοί σταθμοί. Νεαροί κουβαλούσαν τον εξοπλισμό τους στα πάρκα, στους δρόμους ή στις αυλές των σχολείων κι έκλεβαν ρεύμα από τις κολόνες φωτισμού. Πολλές φορές αυτό γίνονταν αυθόρμητα τα βράδια της Παρασκευής και του Σαββάτου, χωρίς ανοιχτό κάλεσμα ή φλάνιερ.

Τα πάρτι γειτονιάς ήταν λοιπόν [...] στιγμές συλλογικής ζωής κι επικοινωνίας της εργατικής τάξης [...] ένας παραγωγικός τρόπος να εκφραστεί η περηφάνια και η αξία της κάθε γειτονιάς. Ήταν ένας τρόπος άμυνας και διεκδίκησης του δημόσιου χώρου απέναντι στις παρενοχλήσεις της αστυνομίας. Ήταν μια διέξοδος μέσα στο αδιέξοδο στο οποίο είχε καταδικάσει το γκέτο η λευκή Αμερική, σ' ένα περιβάλλον οικονομικής κρίσης και στοχοποίησης των κατώτερων στρωμάτων».

1. Παρατίθεται στο «Η Δύναμη της Δρομίσιας Γνώσης: Ρατσισμός, Δημόσιος Χώρος, εργατικές κουλτούρες και χιπ χοπ», σελ 381, *Bring the noise, Δεκαπέντε κείμενα για το χιπ χοπ*, Αρχείο 71 και Τεφλόν, Αθήνα 2018.